

etiam, sed non, esse ejus objectum adequatum, verum actus voluntatis aliquos ferri etiam in malum.

THES. XXV.

Et certè, dubiam posse alicui videri thesin nostram, inficias non imus. Nec obstant ei solum hæc, quæ Occhamus & alii dicunt, sed etiam alia. Si enim verum est, quod diximus, quæ sit, quod dicitur vulgò, & ipse Aristoteles etiam *III. de anima Cap. IIX. & VI. Ethic. Nicomach. Cap. II.* docet τῆς ὁρεξέως seu appetitus duos esse actus, alterum, appetere & amare; alterum nolle, odisse & fugere? Quod item statuitur, inter eos actus interjacere alium, qui est, actionem suspendere, Nolle enim, odisse, ac fugere malum, nō est versari circa bonum, sed directè circa malum. Veluti quoque ne actionis suspensio videtur actus circa bonum. Ergo solum bonum non est appetitus objectum.

THES. XXVI.

Verum enim verò hæcce declinare, & ne noceant abigere, non magno opus erit Hercule. Nam I. quantum ad eos, qui a-  
junt, *appeti quandoque etiam mala* ex. gr. furta, stupra, cædes, rapinas, &c. iis ita vulgò respondent: Distinguunt (1.) ex Philosopho inter id, *quod reverà est bonum*; & inter id, *quod bonum est saltem apparenter*. Quam distinctionem multis in locis à Stagyrta inculcari notum est. (2.) Distinguunt etiam inter id, *quod appetitur aut odio habetur*; & inter *rationem, sub quâ appetitur aut odio habetur*. Quorum illud objectum appetitus materiale; hoc formale vocant. (3.) Dicunt: esse quidem appetitum quandoque etiam mali; verum tunc apparere vel cognosci, *ut bonum*; aut siquidem illa ipsa res, nec bona sit, nec ut bona cognoscatur; appeti tamen *sub ratione boni, quod exinde venit, vel cum ea conjunctum est*, aut solum venire vel conjunctum esse putatur. Ita qui rapinas e. g. furta, & cædes, res certè pessimas, & de omni justa lege illicitas appetit, appetit sub ratione boni utilis aut jucundi. Qui optat & imprecatur alteri malum, optat & imprecatur vindictæ causa, quæ bonum habetur à multis vitâ ipsâ jucundius. Qui porro sibi ipsi optat, vel etiam conciliat mortem, facit illud se-  
cun-